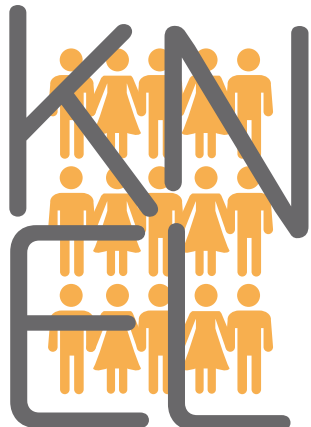


NIEUWSBRIEF

vluchtelingen IN DE KNEEL



Staatlozen: Mensen die (niet) bestaan

Wanneer besta je? Dit is een complexe vraag die op veel manieren te beantwoorden is. Vanuit juridisch perspectief besta je pas echt op het moment dat je een paspoort hebt of kan aanvragen en daarmee officieel kan aantonen wie je bent. In principe geven alle landen in de wereld paspoorten af. Echter, niet alle mensen kunnen een paspoort van een land verkrijgen. Sommige groepen mensen worden niet erkend als staatsburger van een land. Myanmar erkent Rohingya bijvoorbeeld niet als staatsburgers en geeft daarom geen paspoorten af. Vluchtelingen kunnen worden afgewezen door de IND, omdat ze geen documentatie hebben om hun asielrelaas te onderbouwen. Daardoor krijgen veel staatloze vluchtelingen een negatief antwoord op hun asielaanvraag. Verderop in deze nieuwsbrief vertellen we het verhaal van Mounir die hierdoor een veelheid aan problemen heeft ervaren. Hij mag niet in Nederland blijven maar kan niet terug, omdat geen enkel land hem toelaat als burger.

Onder Nederlandse overheidsinstanties heerst de aanname dat iedereen terug kan naar waar ze vandaan komen, als ze maar willen. Een vluchteling die geen verblijfsvergunning krijgt wordt geacht Nederland te verlaten. Als de afgewezen vluchteling dat niet doet, wordt hij/zij van alle voorzieningen uitgesloten: een afgewezen vluchteling mag niet werken, studeren of zich inzetten als vrijwilliger, kan geen uitkering of toeslagen aanvragen, kan geen zorgverzekering afsluiten en kan geen woonruimte huren. Een afgewezen vluchteling kan opgepakt worden en in vreemdelingendetentie geplaatst worden. Het kan voorkomen dat iemand die feitelijk niet terug kan keren, keer op keer weken of zelfs maandenlang in vreemdelingendetentie gevangen wordt. Het misdrijf? Niet weg kunnen en niet mogen blijven.

Het beleid lijkt te zijn: Als je iemand maar lang genoeg uitsluit van een vergunning en de bijbehorende rechten gaat diegene uiteindelijk wel weg. Met deze aanpak gaat men ervan uit dat afgewezen vluchtelingen onjuiste persoonsgegevens hebben gedeeld met hun eigen land en dat dit de reden is dat zij niet worden geaccepteerd door de landen waar zij vandaan komen. Dit gaat voorbij aan het bestaan van staatlozen. Zij (kunnen) niet weg, hoe lang je hen ook het leven zuur maakt. Hoe moeilijk dit is, lees je

verderop in het verhaal van onze cliënt Mounir, een staatloze Rohingya uit Myanmar, die al vijf jaar van het kast naar de muur gestuurd wordt.

Sinds enkele jaren zit het debat omtrent staatlozen in een stroomversnelling. De VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR, NGO's - waaronder Vluchtelingen in de Knel - en experts zetten zich onvermoeibaar in om de kafkaëske situatie waarin staatlozen zitten voor het voetlicht te brengen. Verderop in de nieuwsbrief geven we meer uitleg over staatloosheid. Ook komt de buitenschuldprocedure aan bod. De overheid verwijst vaak naar deze procedure als oplossing voor mensen die buiten hun eigen schuld Nederland niet kunnen verlaten. De praktijk blijkt echter een ander verhaal.

In een situatie van staatloosheid is het bijzonder moeilijk om een duurzaam toekomstperspectief te realiseren. Als stichting blijven wij ons inzetten om een sluitende oplossing te vinden voor staatlozen omdat we vinden dat niemands mensenwaardig bestaan afhankelijk mag worden van papieren en ineffectieve regels. ■

Feit

Roma zijn de grootste en meest gediscrimineerde groep staatlozen in Europa. Een gebrek aan documentatie is vaak een belemmering voor de geboorteregistratie van hun kinderen. Ondanks de vele pogingen van NGO's om hun situatie te verbeteren blijven zij in Europa in een slechte positie met betrekking tot onderwijs, gezondheid, werk, huisvesting en politieke participatie.

Wat is staatloosheid?

Een paspoort weerspiegelt de nationaliteit van een persoon. Iemand die staatloos is heeft geen nationaliteit. Maar hoe is het eigenlijk mogelijk dat iemand staatloos wordt?

Het zit zo: Nationaliteit kan vervallen of worden afgenomen. Meestal gaat staatloosheid gepaard met discriminatie op basis van etniciteit, afkomst, geloof, geslacht, taal en/of uiterlijk. In Europa zijn Roma de grootste groep staatlozen, die moeilijk gebruik maken van alle rechten en worden vaak discrimineert. Grote groepen mensen kunnen staatloos worden als een land uit elkaar valt en verschillende regio's onafhankelijk worden zonder dat er regels gemaakt zijn over de nieuwe nationaliteit van inwoners. Dit was onder andere het geval bij Joegoslavië en de Sovjet Unie.

Ook leden van nomadische gemeenschappen die zich bewegen in grensgebieden tussen landen zijn vaak staatloos. Of ontheemden die al generaties lang in buurlanden wonen, met of zonder verblijfsvergunning, worden zelden door het buurland erkend als burgers. Dit is bijvoorbeeld het geval bij de Palestijnen.

Een heel andere oorzaak is de staatloosheid bij kinderen die geboren zijn in landen waar alleen vaders hun nationaliteit door kunnen geven, maar waarvan de vader niet bekend is, overleden is of het kind niet erkent (er zijn nog 25 van zulke landen in 2018!).

Ook bureaucratische barrières en praktische omstandigheden kunnen staatloosheid in de hand werken.

Sommige mensen worden officieel erkend als staatloos, wat betekent dat hun staatloosheid vastgesteld wordt en ze als dusdanig (in sommige landen) bepaalde bescherming van hun rechten genieten. Er bestaat ook een groep mensen die in theorie wel een nationaliteit zouden kunnen verkrijgen maar die in de praktijk genegeerd worden door hun land van herkomst, door bijvoorbeeld documentaanvragen niet in behandeling te nemen.

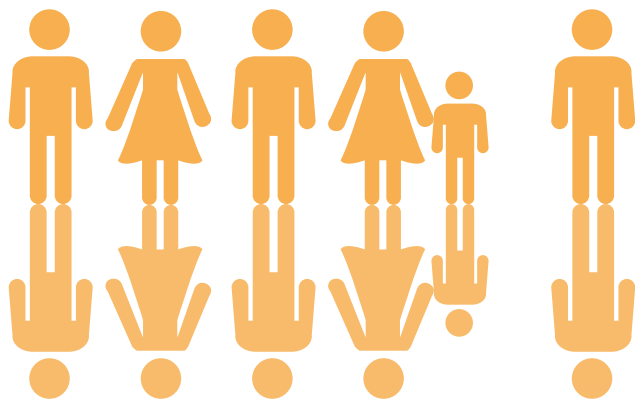
Sinds 1948 is het recht op een nationaliteit erkend als mensenrecht. Dit werd verder ontwikkeld in het VN-Verdrag Betreffende de Status van Staatlozen (1954), het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid (1961) en het Europees Verdrag inzage Nationaliteit (1997). Voor kinderen hoort het recht op nationaliteit tot het recht op identiteit, beschermd in het Internationale Kinderrechtenverdrag. Landen zijn verplicht om vast te stellen wie op hun grondgebied staatloos is, om aan hen identiteitsbewijzen af te geven, en om een nationaliteit te verlenen aan kinderen die in hun land geboren zijn en staatloos zijn of dreigen te worden - ongeacht de verblijfstatus van het kind of diens ouders.



De UNHCR schat in dat er wereldwijd 10 miljoen staatlozen zijn. In Nederland wordt het aantal geschat op tien tot twaalfduizend, met daarnaast nog rond de 80.000 mensen die bij gemeentes ingeschreven staan met 'nationaliteit onbekend'.

Staatloosheid heeft een grote impact. Staatlozen worden gediscrimineerd en kunnen geen gebruik maken van hun burgerrechten. Ze mogen niet naar school of naar de dokter, kunnen niet trouwen en hun kinderen erkennen en kunnen geen woonruimte huren of kopen.

In Nederland komt de nationaliteit van iemand in de Basis Registratie Personen (BRP) te staan. Staatlozen moeten voldoen aan een strenge bewijslast en hun staatloosheid met documenten onderbouwen. Daarom wordt heel vaak in de BRP "nationaliteit onbekend" opgeschreven, ook waar het om staatlozen gaat. Er bestaat helaas nog geen uniforme wijze om iemands nationaliteit of staatloosheid vast te stellen en te registreren. Welke gevolgen dat heeft, lees je in het verhaal van Mounir. ■



Goed Nieuws

Drie papa's hebben een Chavez-vergunning gekregen om bij hun Nederlandse kinderen te mogen verblijven.

Feit

Urdu-sprekende islamitische Bihari's in Bangladesh hebben pas na een uitspraak van de hoogste rechter in 2008 de mogelijkheid gekregen om de Bengaalse nationaliteit te verkrijgen, na jarenlang ontkend te zijn na de onafhankelijkheid van Pakistan in 1971.

Feit

Aan Syrische Koerden werd registratie geweigerd tijdens het grote bevolkingsonderzoek in 1962.

Feit

Dominicanen die van oorsprong uit Haïti kwamen, maar al generaties in de Dominicaanse Republiek wonen en werken, zijn ineens staatloos geworden toen hun Dominicaanse nationaliteit afgepakt werd als gevolg van de uitspraak van de Dominicaanse Hoge Raad in 2013.

Goed Nieuws

Een hoogzwangere vrouw werd door haar Nederlandse man op straat gezet. Op dat moment ontdekte ze pas dat hij nooit haar verblijfsvergunning of huwelijksdocumenten had geregeld. Binnen een week heeft ze met onze steun uitstel van vertrek op medische gronden en opvang in een azc gekregen. Haar advocaat heeft een aanvraag ingediend om haar Nederlandse kind hier op te laten groeien onder haar zorg.

De staatloze Rohingya Mounir

Mounir is een staatloze Rohingya, geboren in 1991 in Myanmar. De Rohingya is een etnische groep die hoofdzakelijk in Myanmar leeft, alwaar zij feitelijk staatloos zijn. De overheid van Myanmar ziet de Rohingya als ongewenste vreemdelingen, hoewel ze een van de oorspronkelijke bewoners zijn van dat gebied. De Rohingya werden staatloos na de invoering van een nationaliteitswet in 1982. Sinds de jaren '90 woont er een grote groep Rohingya vluchtelingen in Bangladesh, maar ook daar is het voor hen onmogelijk om de Bengalese nationaliteit te krijgen. Hierdoor zijn de Rohingya één van de meest vervolgte minderheden ter wereld.

Mounir is nooit in het bezit geweest van een identiteitsdocument. Zijn geboorte was niet geregistreerd, zoals bij velen in Myanmar: Er waren meer dan 1,6 miljoen ongeregistreerde kinderen in 2014. Mounirs vader overleed voor zijn geboorte. Toen Mounir 1 jaar oud was, is zijn moeder met hem naar Bangladesh gevlucht. Daar woonden ze samen met ongeveer 300.000 ongedocumenteerde Rohingya vluchtelingen in de vluchtelingenkampen en sloppenwijken van Dhaka.

In een poging om niet meer gediscrimineerd te worden en toegang te krijgen tot basisvoorzieningen is Mounirs moeder - om hun Rohingya achtergrond te verbergen - een niet-Rohingya achternaam gaan gebruiken. Mounir heeft geen onderwijs genoten, behalve een aantal lessen in een straatschool. Hij ging op zijn tiende de straat op om te werken. In 2009 overleed ook zijn moeder.

Mounir heeft geen brondocumenten: hij heeft nooit een geboorteakte of ID of paspoort gekregen. Hij heeft geen nationaliteit. In 2012 vroeg hij in Nederland asiel aan. Ondanks het feit dat hij de taal spreekt en de sloppenwijken van Dhaka tot in detail kan tekenen, twijfelde de IND aan zijn Rohingya afkomst. Zijn aanvraag werd afgewezen. Sinds de afwijzing is Mounir

hard bezig geweest met het aantonen van zijn nationaliteit om terug te kunnen keren naar Myanmar of Bangladesh. Hij is nog jong en ziet geen toekomst in Nederland zonder toegang tot scholing en werk.

In de afgelopen 5 jaar hebben we Mounir ondersteund met opvang en met begeleiding naar terugkeer. Hij heeft ontelbare brieven gestuurd naar de autoriteiten van Myanmar en van Bangladesh (ambassades, Ministerie van Bevolking, Ministerie van Buitenlandse Zaken, consulaten). Al zijn pogingen zijn afgedaan zonder officiële of schriftelijke afwijzing. Hij is verschillende malen, met én zonder hulp van de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V), persoonlijk naar de vertegenwoordigingen gegaan. Zo is Mounir door de DT&V gepresenteerd aan de autoriteiten van Myanmar, waar hij ondanks een afspraak en begeleiding van DT&V weggestuurd werd door het ambassadepersoneel. Ook de presentatie door DT&V aan de autoriteiten van Bangladesh heeft niet naar documenten of terugkeer geleid. De ambassade van Bangladesh vroeg hem later zelfs om geen contact meer met hen op te nemen.

Vluchtelingen in de Knel heeft terreinonderzoek laten doen om in Dhaka te zoeken naar bewijs van Mounir's bestaan. Hij is nergens terug te vinden. De details van zijn verklaringen zijn echter wél bevestigd. Bijvoorbeeld de omschrijvingen en tekeningen van de sloppenwijken en zijn leefomstandigheden. Uiteindelijk heeft de DT&V zijn dossier gesloten, omdat ze hem niet konden helpen bij vrijwillige terugkeer of gedwongen konden uitzetten. We zijn zonder hen samen met Mounir doorgegaan, zijn leven vliegt weg terwijl hij niets mag: werk, school, trouwen, reizen.

Mounirs stappen richting terugkeer zijn niet beperkt tot de ambassades in Europa. Hij heeft hulp gevraagd van onder andere UNHCR, Cordaid, het Internationale Rode Kruis, Amnesty International, het Staatloosheid Instituut Nederland, scholen en organisaties in de sloppenwijken, de gemeente van Mounir's geboorte, het Ministerie van bevolking van Myanmar, het Ministerie van buitenlandse zaken van Bangladesh, Bangla United, Maatwerk bij Terugkeer, Bridge to Better, en nog meer organisaties.

Eind 2017 heeft Mounir in samenwerking met Vluchtelingen in de Knel, na vier jaar hard werken aan terugkeer, een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning 'buiten schuld'. Het is Mounir al die tijd niet gelukt om identificerende documenten te verkrijgen. Niet van hemzelf noch van zijn ouders. Hij is niet terug te vinden in de registers van de verschillende kampen in Dhaka, noch in de archieven van scholen of in personeelsarchieven. Discriminatie en problematische geboorte- en nationaliteitsregistratie van de Rohingya maken het onmogelijk zijn identiteit met documenten te bevestigen.

Die vergunning werd tot twee keer toe door de IND afgewezen. Mounir wacht nu op uitspraak van de rechter. Hij heeft geen zwaarwegend 'advies' (een soort aanbeveling) van de DT&V gekregen dat terugkeer niet mogelijk is. De reden hiervoor is dat DT&V zo'n advies alleen op verzoek van de IND kan afgeven. De IND ziet wonderbaarlijk genoeg geen reden om een advies van DT&V te vragen op basis van bovenstaand verhaal. Zij schrijven: '(...) anders dan u stelt, [heeft u] niet aangetoond dat uw inspanningen om uw vertrek te realiseren voldoende zijn. Daarom kan niet worden geconcludeerd dat u buiten uw schuld niet uit Nederland kunt vertrekken. (...) er [zijn] geen omstandigheden bekend die het onredelijk hard voor u [maken] om terug te keren naar uw land van herkomst om daar een mvv [visum] aan te vragen.'

Niemand legt uit welke handelingen nog nodig zijn om aan te tonen dat Mounir staatloos is. Mounir wordt van het kastje naar de muur gestuurd: De DT&V ziet nog een 'opening' voor terugkeer, de IND ziet geen 'bijzondere' of 'humanitaire' redenen om een vergunning te verlenen. Begeleiding door de International Organization for Migration (IOM) werd beëindigd en afgewezen omdat Mounir geen brondocumenten heeft en daar ook niet aan kan komen. Opvang in de Vrijheidsbeperkende Locatie (VBL, een AZC waar mensen verblijven in afwachting op terugkeer) werd in 2013 na een aantal weken beëindigd; hij zou pas met een geboorteakte of een uittreksel van het geboorteregister daar weer opvang krijgen. Hoeveel jaren, hoeveel brieven, hoeveel

gesprekken en hoeveel ellende moet deze jongen nog doorstaan tot er een uitweg uit deze situatie komt? ■



Goed Nieuws

Eén afgewezen vluchteling is na vele jaren uitzichtloos onrechtmatig verblijf teruggekeerd naar zijn herkomstland. Hij heeft een Nederlandse vrouw en bereidt zich voor op het inburgeringsexamen in de Ghanese ambassade om daarna met een Machtiging Voorlopig Verblijf (MVV) naar Nederland terug te keren.

Goed Nieuws

Meerdere afgewezen vluchtelingen hebben weer recht op overheidsopvang gekregen en verblijven in een AZC in afwachting van hun interview met de IND in een nieuwe asielprocedure. We hopen dat ze de noodzakelijke bescherming alsnog krijgen!

Wat te doen als je buiten je eigen schuld niet weg kunt?

In Nederland is voor mensen die buiten hun eigen schuld Nederland niet kunnen verlaten, de mogelijkheid om een buitenschuldvergunning aan te vragen. Volgens onderzoek werden er in de jaren 2008 tot 2011 respectievelijk 70, 70, 60 en 30 vergunning afgegeven. Volgens een WOB verzoek door een advocaat in 2017 werden er tussen 2014 en 2016 in totaal 33 vergunningen afgegeven.

Er zijn een aantal voorwaarden waaraan cumulatief voldaan moet worden. In de praktijk blijkt de 'inspanningsverplichting'-voorwaarde de meest belangrijke. De vreemdeling moet alles doen wat redelijkerwijs van hem kan worden gevraagd, om zelfstandig of om met hulp van Dienst Terugkeer en Vertrek zijn terugkeer te realiseren. Hieronder valt onder meer het delen van volledige en juiste gegevens met de diplomatieke vertegenwoordiging van het herkomstland om reisdocumenten te bemachtigen.

Indien het verkrijgen van documenten niet lukt via de ambassade, wordt de vluchteling geacht om te proberen op andere manieren aan documenten te komen, bijvoorbeeld door familie aan te schrijven, of via via een geboorteakte, rijbewijs, schooldiploma's, werkgeversverklaringen of andere lokale documenten te regelen. Er mag ook geen teken van verzet zijn. Dat wil zeggen: Er mag niets zijn waarmee de persoon terugkeer belemmert, zoals valse gegevens, gemiste afspraken met DT&V of achtergehouden documenten. Helaas blijkt dat ook het uiten van zorgen, angst of twijfel over terugkeer gerekend wordt als verzet.

Het buitenschuldbeleid kent geen criteria op grond waarvan kan worden vastgesteld dat iemand aan zijn inspanningsverplichting om terug te keren heeft voldaan. Er is nergens bepaald hoeveel brieven je moet sturen naar hetzelfde adres zonder antwoord, hoeveel maanden je op een afspraak of antwoord moet wachten en bij hoeveel ambassades je het moet proberen. Dit terwijl de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ) al in 2013 de resultaten van een onderzoek publiceerde waarin zij stelden geen enkel geval te zijn tegengekomen waar iemand via derden aan

documenten kwam.

Meestal geven ambassades geen afwijzingsbrief of afspraakbevestiging en reageren ze niet op verzoeken. Daardoor wordt het onmogelijk voor staatlozen om in de buitenschuldprocedure te bewijzen dat je alles geprobeerd hebt maar dat de ambassade weigert om mee te werken. De ACVZ schrijft over voorwaarden die "niet altijd op eenduidige en consistente wijze" worden toegepast (ACVZ rapport "Waar een wil is, maar geen weg", 2013). Uit twee recente aanvragen blijkt er ook tussen de DT&V en IND geen gelijke mening te zijn over wie nu het advies moet aanvragen: De beslisambtenaar van de IND of de DT&V ambtshalve of op verzoek van de vreemdeling.



De buitenschuldprocedure moet verbeterd worden, met duidelijke en redelijke inspanningscriteria. De Nederlandse autoriteiten moeten de consequenties van niet-meewerkende vertegenwoordigingen veel meer erkenning geven, een actievere houding op zich nemen en beter faciliteren bij vrijwillige terugkeer. Er moet een redelijke eindtermijn bepaald worden, waarna ook de facto staatlozen beschermd worden in hun rechten. De buitenschuldprocedure, zoals deze nu toegepast wordt, biedt geen effectieve bescherming voor staatloze vluchtelingen. ■



Goed Nieuws

Vijf afgewezen vluchtelingen hebben uitstel van vertrek op medische gronden gekregen en één cliënt die vorig jaar uitstel van vertrek op medische gronden kreeg, heeft nu een medische verblijfsvergunning gekregen voor één jaar.

Feit

Bedoeïen in Kuwait zijn afstammelingen van Arabische nomaden die al voor de onafhankelijkheid in 1961 in het gebied woonden. Pas in de jaren 80 werden ze als etnische minderheid geregistreerd als 'illegalen' en werden hen alle rechten ontnomen.

Feit

De Karana migreerden in de 19de eeuw uit West India en Pakistan naar Madagaskar, maar kregen geen nationaliteit bij de onafhankelijkheid van Frankrijk in 1960. Hun staatloosheid is erfelijk door de wet die alleen nationaliteit verleent aan kinderen met ten minste één ouder met de nationaliteit van Madagaskar.

Feit

In Kenia zijn recentelijk stappen genomen om eindelijk aan de Pemba (afkomstig van het Tanzaniaanse eiland Pemba) en de Makonde (door de Britse kolonialisten uit Mozambique gerekruteerd om te werken) de Keniaanse nationaliteit te verlenen. Velen kunnen echter niet bewijzen dat zij of hun ouders en grootouders al voor de onafhankelijkheid in Kenia wonen.

Wat zou Nederland moeten doen om staatlozen te helpen?

In het wetsvoorstel dat in 2016 door het kabinet gepubliceerd werd, staat dat staatloze mensen de rechtbank in Den Haag kunnen verzoeken om hen officieel te erkennen als staatlozen. Zo zouden zij toegang kunnen krijgen tot verschillende vormen van bescherming, zoals het verkrijgen van een (Nederlandse) nationaliteit onder versoepelde voorwaarden.

Er zijn echter een aantal stevige kritiekpunten op het wetsvoorstel. Zo wijkt de definitie van staatloosheid af van die in de eerder genoemde verdragen en wetten. Ook worden kinderen met een verblijfsvergunning anders behandeld dan kinderen zonder een verblijfsvergunning (of met ongedocumenteerde ouders). Tevens is er een eenzijdige en strenge bewijslast aan de kant van de aanvragers om aan te tonen dat zij staatloos zijn.

Nog opmerkelijker is de keus van Nederland om als eerste EU-land géén verblijfsstatus te verlenen bij vastgestelde staatloosheid. Deze keuze impliceert dat de overheid blijft verwachten dat staatlozen aan reisdocumenten kunnen komen en toegelaten worden door een ander land. Terwijl dit nou juist het hele punt van staatloosheid is.

Op de website van UNHCR Nederland zegt Luke Korlaar: "UNHCR vindt dat verblijfsrecht moet worden gekoppeld aan het toekennen van staatloosheid. Een staatloze blijft anders in een uitzichtloze situatie, zonder

enige rechten." De ACVZ is het daarmee eens en stelt dat staatlozen veroordeeld zijn tot een marginaal bestaan als de vaststellingsprocedure in deze opzet wordt uitgevoerd. Het louter vaststellen van staatloosheid biedt geen praktische bescherming van de rechten van staatlozen.

In het huidige concept wordt voor een oplossing verwezen naar de buitenschuldprocedure. Zoals we zien in de situatie van Mounir en wat we horen van collega NGO's die andere staatloze vluchtelingen begeleiden, wordt staatloosheid niet meegewogen in de buitenschuldprocedure. De huidige toepassing legt een hoge, strenge bewijslast bij de (staatloze) vluchteling en impliceert dat vertrek uit Nederland altijd mogelijk is. Vluchtelingen in de Knel pleit er voor dat vaststelling van staatloosheid en het verkrijgen van verblijfsrecht binnen dezelfde procedure plaatsvinden. ■

Goed Nieuws

Drie afgewezen vluchtelingen kregen alsnog een asiilvergunning. Het ging hierbij om twee mannen uit Iran en één man uit Afghanistan. Er was hierbij sprake van één politieke activist, één bekeerling en één journalist.



Houd onze website in de gaten en volg onze Facebookpagina!

In maart organiseren we een aantal activiteiten om de aandacht te vergroten voor staatlozen in Nederland. Zo zal de buitententoonstelling "State of Being" van fotograaf Anoek Steketeer (na Amsterdam en Den Haag) ook naar Eindhoven komen.

Stichting Vluchtelingen in de Knel, Hoogstraat 301b, 5654 NB Eindhoven

T + 31 (040) 256 95 17 F +31 (040) 251 27 38 I www.vluchtelingenindeknel.nl E info@vluchtelingenindeknel.nl

Steun ons: NL72RABO 0170025306 t.n.v. Vluchtelingen in de Knel Eindhoven